

Arrest

nr. 188 807 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 29 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 december 2016 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 december 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 13 januari 2017.

1.3. Op 19 januari 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. X van 15 februari 2017 omwille van onduidelijkheid aangaande verzoekers verblijf in Dubai.

1.4. Verzoeker werd opnieuw gehoord op 23 februari 2017. Op 31 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus

en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Palestijn van Arabische origine, verklaarde afkomstig te zijn uit Gaza. U woonde tot 1999 in Jabaliya en verhuisde vervolgens naar Gaza-stad (al Janubi). U woonde samen met uw ouders, broers en zussen. Uw familie zijn oorspronkelijke inwoners van Gaza. Jullie zijn niet geregistreerd bij UNRWA. U beëindigde uw middelbaar onderwijs en startte in 2002 uw universitaire opleiding – management - aan de Al Quds-universiteit. U maakte uw studies niet af en van eind 2004 tot 2008 werkte u met een vriend in diens kapsalon. Vervolgens begon u als verkoper en beheerder te werken in een boekenwinkel.

U verliet Gaza in 2011 op zoek naar een beter leven en u reisde naar Dubai. U poogde meermaals tevergeefs een verblijfsvergunning in Dubai te verkrijgen. U leerde in Dubai in 2011 uw huidige echtgenote, L.(...) F.(...) K.(...), een Syrische van Arabische origine, kennen. Zij was voorheen woonachtig in Saoedi-Arabië maar ontvluchtte met haar drie kinderen het land na het overlijden van haar eerste echtgenoot en dit om haar voormalige schoonfamilie de kinderen wilde afnemen. U huwde op 17 april 2012 officieel met L.(...) in Egypte en jullie kregen samen nog twee dochters, B.(...) en T.(...). Na jullie huwelijk keerden jullie terug naar Dubai. Uw echtgenote verkreeg wel een verblijfsvergunning in Dubai. In 2015 slaagde u er, middels het betalen van een som geld, een jaarlijks te vernieuwen verblijfsvergunning te verkrijgen. Toen u uw vergunning na een jaar wilde verlengen, kreeg u te horen dat er een fout was met uw vergunning en dat deze niet kon verlengd worden. Jullie zouden het advies gekregen hebben hiertegen in beroep te gaan. Daar u ondertussen ook een bevel had gekregen het grondgebied te verlaten en geen problemen wilde, verliet u Dubai en ging naar Egypte. Uw echtgenote en kinderen bleven in Dubai en startten de beroepsprocedure inzake uw verblijfsvergunning op. Daar de Egyptische autoriteiten u vroegen om ook het Egyptisch grondgebied te verlaten, zou u op 16 juni 2016 naar Gaza zijn teruggekeerd en ging terug bij uw ouders wonen.

Op 29 juni 2016 was u met uw vader op weg naar jullie wagen toen jullie vier gemaskerde personen op de parking een caravan zag installeren. Jullie stapten op de mannen af en vroegen wat ze aan het doen waren. Hierop gaven de mannen aan dat ze van Hamas waren en die caravan daar plaatsten in het kader van de veiligheid. Uw vader repliceerde dat zij daar niets te zoeken hadden en dat hij hen ervan verdacht wapens te verstoppen en / of een tunnel te verbergen onder de caravan. Er zou een discussie ontstaan zijn waar ook andere burens op af kwamen. Jullie probeerden de Hamas-leden te overtuigen hun werkzaamheden op de parking te staken maar tevergeefs. Uw vader zou uiteindelijk hebben aangegeven dat hij hen kost wat kost zou verhinderen en hierop zou hij door een van de Hamas-leden op de grond zijn geduwd. U zou hierop het betrokken Hamas-lid geslagen hebben waarop uzelf vervolgens door de overige Hamas-leden zou zijn aangevallen. De burens zouden tussenbeide gekomen zijn en u zou er uiteindelijk in geslaagd zijn weg te vluchten. U verstopte zich in de parking van een nabijgelegen gebouw terwijl de Hamas-leden naar u op zoek gingen. Met de hulp van een kennis zou u naar de woning van een vriend zijn gebracht. U contacteerde uw ouders en vernam dat uw vader in orde was. Op 30 juni 2016 zou uw vader u laten weten hebben dat een oproepingsbrief van de veiligheidsdiensten voor u was verstuurd. Uw oom zou zich, als uw raadsman, in uw plaats hebben aangemeld en vernomen hebben dat de zaak naar het parket zou worden doorgestuurd en dat u werd beschuldigd van het hinderen van de veiligheidsdiensten bij het uitoefenen van hun functie en het slaan van een agent in functie. U zou vervolgens overal gezocht zijn door Hamas en de politie. Op 2 juli 2016 werd u gecontacteerd door een onbekend persoon die er mee dreigde u iets aan te doen omdat u “één van hun mensen” had aangevallen.

Uit vrees te worden opgepakt en mishandeld verliet u op 12 juli 2016 Gaza en reisde, via de luchthavens van Caïro en Istanbul, naar België waar u op 18 december 2016 aankwam en diezelfde dag een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw geboorteakte, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw dochtertje T.(...), een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw dochtertje B.(...), uw diploma middelbaar onderwijs , voorzien van een Engelse vertaling. Na uw gehoor liet u via uw advocaat nog een schrijven van uw sociaal assistente toevoegen aan uw dossier.

Op 19 januari 2017 besliste de Commissaris-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas, u geen elementen aanbracht waaruit blijkt dat u, ingeval van een eventuele terugkeer naar Gaza, een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 b) en er geen elementen voorhanden zijn die aantonen dat u, als burger, door uw loutere aanwezigheid in de

Gazastrook een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet. U bracht ook geen elementen aan die hier een ander licht op konden werpen.

U diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) tegen deze weigeringsbeslissing. U bracht in het kader van uw beroepsprocedure nog kopieën van twee oproepingsbrieven van Hamas op uw naam aan.

Op 15 februari 2017 besliste de RvV bij arrest met nummer X de weigeringsbeslissing genomen door de Commissaris-generaal te vernietigen omwille van onduidelijkheid aangaande uw verblijf in Dubai. Er werd beslist het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor bijkomend onderzoek.

U werd op 23 februari 2017 een tweede keer gehoord door het Commissariaat-generaal. U bevestigde uw eerdere verklaringen en herhaalde nogmaals dat u in Dubai niet over een verblijfsvergunning beschikte en verplicht werd het land te verlaten. U haalde nog aan dat u wil scheiden van uw echtgenote.

U legde ter staving een kopie voor van de eerste pagina van uw paspoort, een kopie van een tijdelijke verblijfsvergunning die u had in Dubai, een kopie van een inreisverbod voor Dubai op uw naam, kopieën van de geboorteaktes van uw beide dochtertjes, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw echtgenote.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig de UNHCR Revised Note on the Applicability of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees van oktober 2009 vallen evenwel enkel volgende categorieën van UNRWA-Palestijnen onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie: (1) Palestijnen die "Palestina Vluchtelingen" zijn in de zin van Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van 11 december 1948 en daarop volgende resoluties van de Algemene Vergadering, en die, ingevolge het Arabisch-Israëliësch conflict van 1948, ontheemd zijn uit dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren; (2) Palestijnen die "ontheemde personen" zijn in de zin van Resolutie 2252 (ES-V) van 4 juli 1967 van de Algemene Vergadering en de daarop volgende VN-resoluties, en die, ingevolge het Arabisch-Israëliësch conflict van 1967 ontheemd zijn uit Palestijnse gebied dat sinds 1967 bezet wordt door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren; (3) MNR Family Members; en (4) Non-refugee wives.

Daar u volgens uw verklaringen niet bij de UNRWA geregistreerd staat als Palestina Vluchteling, en u gezien het feit dat uw familie oorspronkelijk afkomstig is uit Gaza noch als MNR Family Member of ontheemde Palestijn van 1967 (zie CGVS p. 9) beroep kan doen op de bijstand van de UNRWA valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg dient uw asielaanvraag verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals overigens werd bevestigd door de RvV in voornoemd arrest van 15 februari 2017.

Wat de door u voorgehouden moeilijkheden en problemen met Hamas betreft, moet vooreerst worden benadrukt dat de RvV zich te dezen reeds heeft uitgesproken bij arrest d.d. 15 februari 2017 met nummer X waarbij de Raad oordeelde als volgt :

"Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inderdaad slechts vaststellen dat verzoekers relaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert."

"Immers, met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij niet met zekerheid kan stellen dat Hamas wapens verborgen hield en de tunnelingang met een caravan trachtte te maskeren, maar dat hij dit met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kon vermoeden, vermag verzoeker geen afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen waar in de bestreden beslissing het volgende wordt uiteengezet:

"Uw geloofwaardigheid wordt voorts nog bijkomend ondermijnd door een aantal vastgestelde ongerijmdheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u op 29 juni 2016 zag hoe Hamasleden materiaal in een tunnel verborgen en vervolgens een caravan neerzetten om de tunnel te verbergen (zie vragenlijst CGVS vraag 5 – handgeschreven bladzijde). Op het CGVS verklaarde u daarentegen dat jullie enkel zagen dat gemaskerde personen een caravan aan het installeren waren en dat jullie vermoeden dat deze gebruikt werd om een tunnel te verbergen en wapens te verstopten (zie CGVS p. 19 en 27). U geconfronteerd met deze bevinding, ontkende u enkel dergelijke verklaringen op de DVZ te hebben afgelegd (zie CGVSp. 27). Bij aanvang van uw gehoor voor het CGVS stelde u nochtans dat uw interview op de DVZ goedverlopen was, dat u verklaringen u op het einde in het Arabisch werden voorgelezen én dat alles toen correct genoteerd werd (zie CGVS p. 1 en 2)."" In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift betreffen deze tegenstrijdigheden geenszins "nuances" doch

raken ze aan de kern van verzoekers relaas, zodat de commissaris-generaal op goede gronden oordeelt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden bijdragen aan de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven.

Het is de Raad voorts niet duidelijk op welke wijze verzoeker met het betoog "Dat verder zijn vader dermate assertief durfde te reageren tegen de leden van Hamas, dit geheel voorvloeiend uit de wanhoop veroorzaakt door eerdere represailles van het Israëlisch leger in hun appartementsgebouw. Dat zijn vader kostte wat het kost wou vermijden - naar de toekomst toe - een doelwit te gaan worden van het Israëlisch leger, dit in het belang van zijn gezin." meent een plausibele verklaring te kunnen bieden voor de reactie van zijn vader. Er kan immers niet worden ingezien waarom men zich zekere problemen met Hamas op de hals zou halen teneinde mogelijke, hypothetische problemen in de toekomst met het Israëlische leger proberen te vermijden.

Met de stelling "dat in het licht van de actuele situatie daar niet zomaar documenten van hand wisselen." en dat zijn oom zich op een zeker moment meer bezig hield met het vertrek van verzoeker naar het buitenland dan met het dossier op zich, brengt verzoeker voorts geen aanvaardbare verklaring bij voor zijn totale gebrek aan initiatief om informatie te vergaren over de evolutie van de door hem voorgehouden problemen. De Raad benadrukt van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en om documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat verzoeker zich niet de minste moeite heeft getroost om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan interesse en doet dan ook verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. In zoverre verzoeker ter vergoelijking van het gebrek aan informatie en documenten nog opwerpt dat ook zijn oom angstig is, dient te worden vastgesteld dat deze angst zijn oom nochtans niet heeft verhinderd om op te treden als verzoekers raadsman en om hem te vertegenwoordigen in de zaak die tegen hem zou lopen.

Waar verzoeker nog stelt dat er documenten bestaan op basis waarvan hij voor 15 dagen in de gevangenis zou moeten worden gegooid, dat hij het risico loopt om uiteindelijk een gevangenisstraf tussen de 2 à 3 jaar te moeten uitzitten en dat hij meer mishandelingen/folteringën dreigt te moeten ondergaan zodat hij een reëel risico loopt te worden vervolgd omwille van een "politieke" overtuiging, en dat zijn familie, waaronder zijn vader, ongeveer een maand geleden naar Egypte gevlucht is, kan de Raad slechts vaststellen dat hij zich beperkt tot loutere beweringen die op geen enkele wijze worden gestaafd. Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten waar wordt geoordeeld dat hij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Het geheel van deze motieven blijft dat ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Ook de door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen.

De in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zijn niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van verzoekers asielrelaas.

Wat betreft de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde convocaties, wijst de Raad er vooreerst op dat deze stukken niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het Procedurereglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voorts moet het bevreemdend worden geacht dat verzoeker thans bij machte blijkt te zijn de oproepingsbrief dd. 30 juni 2016 voor te leggen terwijl hij ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zijn advocaat deze oproepingsbrief moest afgeven toen hij zich in zijn plaats ging aanmelden, reden waarom hij de convocatie niet kon voorleggen ter staving van zijn asielaanvraag (administratief dossier, stuk 4, p. 25).

Verzoeker voegt aan het verzoekschrift tevens een oproepingsbrief dd. 5 augustus 2016. Nochtans maakte hij tijdens zijn gehoor door het Commissariaat-generaal geen enkele melding van een tweede oproepingsbrief. Van verzoeker mag echter worden verwacht dat hij ook deze tweede oproeping zou hebben vermeld zo dit feit op enige waarheid zou berusten. De Raad acht het overigens volstrekt ongeloofwaardig dat Hamas, die in 2007 het bestuur over de Gazastrook overnam, documenten met een hoofding van de Palestijnse Autoriteit zou afleveren. Dat de door verzoeker bijgebrachte stukken een dergelijke hoofding bevatten doet dan ook ernstige twijfels rijzen van de authenticiteit van deze documenten. Aan voorgelegde documenten kan overigens slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en

plausibele verklaringen, wat in casu allerm minst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen."

Betreffende de door u aangehaalde algemene veiligheidssituatie en de erbarmelijke leefomstandigheden in de Gazastrook, dient vervolgens te worden opgemerkt dat de Raad er in voornoemd arrest enerzijds op wees dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zou u op 16 juni 2016 naar Gaza zijn teruggekeerd en aldaar problemen met Hamas hebben gekend. Anderzijds wees de Raad er op dat u een flagrant gebrek aan medewerking aan de dag hebt gelegd en geen overtuigende, originele documenten bijbracht die uw (recente) afkomst uit Gaza op afdoende wijze konden aantonen. Meer bepaalde oordeelde de Raad als volgt: "

Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij Gaza reeds in oktober 2011 verliet en naar Dubai reisde, waar hij de daaropvolgende jaren verbleef. Hij leerde er ook zijn echtgenote kennen, met wie hij in 2012 huwde in Egypte. Na zijn huwelijk keerden verzoeker en zijn echtgenote terug naar Dubai. Zij kregen samen twee dochters die in Dubai zijn geboren. Verzoeker en zijn gezin woonden samen in "Dubai Marina", in een eigendom van zijn echtgenote, die in 2013 een eigen winkel begon (gehoorverslag, p. 5 en 6). Verzoeker beweert dat hij meermaals tevergeefs poogde een verblijfsvergunning in Dubai te verkrijgen, dat zijn echtgenote wél een verblijfsvergunning had in Dubai, dat hijzelf er in 2015 middels betaling in slaagde een jaarlijks te vernieuwen verblijfsvergunning te verkrijgen, dat deze vergunning een jaar later echter niet verlengd kon worden, dat hij vervolgens Dubai verliet en dat zijn echtgenote en kinderen in Dubai bleven en de beroepsprocedure inzake zijn verblijfsvergunning opstartten.

Niet alleen acht de Raad deze verklaringen ten zeerste twijfelachtig, daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft ook maar enig document neer te leggen in verband met de verblijfsstatus van hem en zijn echtgenote en kinderen in Dubai. Zo legt hij de verblijfsvergunning van zijn echtgenote niet neer en heeft hij geen bewijzen van de herhaalde aanvragen die zouden zijn ingediend om zijn verblijf in Dubai te regelen, noch van de weigeringsbeslissingen die ten aanzien van hem zouden zijn genomen. Ook beweert hij dat zijn verblijfsvergunning in augustus 2016 ook in de beroepsprocedure werd geweigerd. Hij stelt hiervan evenwel geen documenten te hebben omdat hij "er niet aan gedacht had dat nodig te hebben". Erop gewezen dat dit nochtans van belang is omdat dit aantoon dat hij dan effectief geen alternatief heeft in Dubai, beloofde verzoeker zijn best te doen documenten in dit verband te bezorgen (administratief dossier, stuk 4, p. 4), hetgeen hij echter heeft nagelaten te doen. Evenmin brengt verzoeker enig bewijs bij van zijn verlopen verblijfsvergunning in Dubai. Hij beweert dat hij zijn paspoort, met hierin de sticker van de verblijfsvergunning, heeft verscheurd (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS en verklaring DVZ, vraag 24 en stuk 4, p. 7). Het paspoort, waarvan een fotokopie van de eerste pagina met de persoonsgegevens werd toegevoegd aan het administratief dossier, werd evenwel afgeleverd te Ramallah op 10 oktober 2016.

Aangezien verzoeker blijkens zijn verklaringen Dubai heeft verlaten op 16 juni 2016 omdat zijn verblijfsvergunning was verlopen en deze niet kon worden verlengd, kan dit zeer recent afgeleverde paspoort aldus onmogelijk verzoekers verlopen verblijfsvergunning hebben bevat.

Zelfs zo enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij het paspoort waarmee hij reisde in het vliegtuig hebben verscheurd, dient erop gewezen dat uit zijn verklaringen blijkt dat zijn echtgenote hiervan een kopie in haar bezit heeft daar ze dit nodig had in de beroepsprocedure (administratief dossier, stuk 4, p. 7). Verzoeker laat evenwel na een volledige kopie van zijn paspoort/paspoorten voor te leggen. De Raad kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat verzoeker dit paspoort/paspoorten en de erin vervatte gegevens, op basis waarvan meer duidelijkheid zou kunnen worden verschaft over zijn verblijfsstatus in Dubai, bewust achterhoudt voor de asielinstanties.

Tot slot beweert verzoeker dat het moeilijk was om zijn kinderen, die geboren zijn in Dubai, te laten registreren en dat hun geboorteaktes pas werden uitgereikt nadat hij in 2015 zijn tijdelijke verblijfsvergunning kreeg (administratief dossier, stuk 4, p. 12-13). Ook deze verklaringen kunnen echter niet worden geverifieerd daar verzoeker tevens heeft nagelaten deze geboorteaktes over te maken, niettegenstaande dit hem tijdens het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd."

Wat betreft uw verblijf in Dubai dient te worden opgemerktwezen dat de Raad er in haar arrest van 15 februari 2017 enerzijds op wees dat het niet geloofwaardig is dat u er geen verblijfsvergunning zou gehad hebben, dan wel dat u geen enkel stavingsstuk kan voorleggen aangaande de verschillende vergeefse pogingen die u hiertoe zou ondernomen hebben, doch anderzijds merkte de Raad op dat het CGVS hiernaar bijkomend onderzoek diende te verrichten.

Echter, na bijkomend gehoor d.d. 23 februari 2017 door het CGVS dient te worden besloten dat u tot op heden geen duidelijkheid biedt wat betreft uw reële situatie in Dubai en de al dan niet legale omstandigheden waaronder u er zou verbleven hebben.

Ondanks dat u zowel tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS alsook ter zitting op de RvV meermaals werd gevraagd stukken voor te leggen waaruit blijkt dat u meermaals poogde een verblijfsvergunning in Dubai te krijgen doch, met uitzondering van een tijdelijke – voor 1 jaar geldig – verblijfsvergunning die u tegen betaling verkreeg, nooit een verblijfsvergunning kreeg uitgereikt, uiteindelijk een bevel kreeg om het grondgebied van Dubai te verlaten, via uw echtgenote een beroepsprocedure opstartte die uiteindelijk werd afgewezen én erop werd gewezen dat het niet geloofwaardig is dat u van uw verschillende pogingen en weigeringen geen enkel tastbaar begin van bewijs kan voorleggen, laat u tot op heden na dergelijke overtuigende stavingsstukken voor te leggen.

U bleef ook tijdens uw tweede gehoor, d.d. 23 februari 2017, zonder meer volharden dat u over geen documenten beschikt en benadrukte dat alles in Dubai mondeling verloopt (zie CGVS 23/2/2017 p. 8 en p. 13). Dit is niet aannemelijk. Zeker rekening houdende met het feit dat u tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS zelf verklaarde dat voor elke vreemdeling in Dubai een dossier wordt aangemaakt. U verklaarde hierbij dat ook u zich na uw aankomst in Dubai in oktober 2011 ging aanmelden bij de instantie voor paspoorten en immigratie waarna ook voor u een dossier werd aangemaakt (zie CGVS 23/2/2017 p. 3 en 4). U verklaarde voorts ook dat uw echtgenote schriftelijk het verzoek indiende met het oog op het verkrijgen van een verblijfsvergunning voor u (zie CGVS 23/2/2017 p. 13). Dat u bijgevolg tot op heden geen enkel document zou kunnen voorleggen uit uw persoonlijk dossier dat werd aangemaakt, is niet geloofwaardig.

Gezien bovenstaande bestaat het sterke vermoeden dat u informatie aangaande uw verblijfsstatus in Dubai wenst achter te houden.

Dit vermoeden wordt bijkomend bevestigd door de volgende vaststelling. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u in 2015 in Dubai een tijdelijke verblijfsvergunning kreeg tegen betaling. U kon deze tijdelijke vergunning niet voorleggen daar deze in uw paspoort stond en u uw paspoort verscheurde (zie CGVS 13/1/2017 p. 7 en 15). Gezien u verklaarde dat uw echtgenote in Dubai een kopie van uw paspoort had (zie CGVS 13/1/2017 p. 7) – ze had die immers nodig om de beroepsprocedure op te starten – werd u gevraagd een kopie van het volledige paspoort alsook een kopie van de tijdelijke verblijfsvergunning uit uw paspoort voor te leggen. Tijdens uw tweede gehoor legde u opnieuw een kopie voor de eerste pagina van uw paspoort, d.d. 10/10/2016, alsook een kopie van de tijdelijke verblijfsvergunning die u had, voor. Uw vrouw had enkel van deze twee pagina's de kopieën, zo stelde u (zie CGVS 23/2/2017 p. 5). U werd vervolgens uitdrukkelijk gevraagd of de verblijfsvergunning, waarvan u een kopie voorlegde, in het paspoort, waarvan u een kopie van de eerste pagina voorlegde, werd aangebracht. U bevestigde dit (zie CGVS 23/2/2017 p. 5). Hiermee rekening houdende werd u vervolgens gevraagd uit te klaren hoe het kan dat het paspoort, dat pas op 10/10/2016 werd uitgereikt, een verblijfsvergunning kon bevatten die werd uitgereikt op 28/7/2015 en slechts geldig was tot 27/7/2016. In tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, merkte u plots op dat u eigenlijk twee paspoorten had en dat de verblijfsvergunning in uw oude paspoort stond. Het paspoort dat op 10/10/2016 werd uitgereikt is een nieuw paspoort dat pas nadien werd uitgereikt (zie CGVS 23/2/2017 p. 5). Dit klemmt niet alleen met uw eerdere verklaring dat de verblijfsvergunning wel degelijk in het paspoort stond waarvan u een kopie van de eerste pagina voorlegde; dat u in feite twee paspoorten had, is iets wat u overigens voorheen ook nooit vermeld heeft. Bovendien kon u ook dit tweede paspoort niet voorleggen, zelfs geen kopie. U verscheurde immers ook dat document bij aankomst, zo stelde u (zie CGVS 23/2/2017 p. 6). Dat u, indien uw verklaringen dienaangaande geloofwaardig zijn – quod non - niets van dit eerste paspoort kan voorleggen is overigens ook niet aannemelijk. U verklaarde immers dat uw echtgenote de beroepsprocedure in het kader van uw verblijfsvergunning in Dubai opstartte en hiervoor een kopie van de eerste pagina van uw paspoort en de kopie van uw verblijfsvergunning nodig had. U stelde hierbij nog dat uw echtgenote de beroepsprocedure opstartte aan de hand van de eerste pagina van uw nieuwe paspoort, uitgereikt op 10/10/2017, en de verblijfsvergunning die in uw oude paspoort stond (zie CGVS 23/2/2017 p. 6). Echter, u zou op 12 juli 2016 opnieuw de Gazastrook verlaten hebben en vervolgens vijf maanden in Egypte hebben verbleven alvorens u verder reisde (zie CGVS 13/1/2017 p. 27 en 28). In augustus 2016 zou uw beroepsprocedure in Dubai zijn geweigerd (zie CGVS 13/1/2017 p. 4). Vooreerst kan de vraag gesteld worden hoe u aan uw nieuw paspoort geraakt ben gelet op het feit dat dit werd uitgereikt in Rammalah in oktober 2016 en u toen, volgens uw verklaringen, in Egypte aanwezig was. Bovendien is het onmogelijk dat uw echtgenote bij de beroepsprocedure in Dubai gebruik maakte van de eerste pagina van het nieuwe paspoort temeer daar dit pas een tweetal maanden nadat er reeds uitspraak was in uw beroepsprocedure zou zijn uitgereikt. Bovenstaande bevestigt eens te meer dat u niet de waarheid vertelt en bepaalde informatie aangaande uw verblijf in Dubai tracht te verdoezelen. Gezien het geheel van bovenstaande bevindingen én gelet op het feit dat u enkel een kopie kan voorleggen van de tijdelijke verblijfsvergunning die u zou gehad hebben, kan aan dit document dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend.

Voorts kunnen ook vragen gesteld worden bij manier waarop u zou vernomen hebben dat u Dubai moest verlaten. Dat u dit louter mondeling zou zijn meegedeeld, is, zoals reeds meermaals aangehaald,

niet geloofwaardig. Ook hier kunnen nog een aantal bijkomende bemerkingen gemaakt worden. U verklaarde dat u begin juni 2015 naar de dienst immigratie en paspoorten ging om uw verblijf in Dubai te verlengen. U diende uw paspoort af te geven zodat uw gegevens en verblijfsstatus konden geverifieerd worden. Op dat moment zou u vernomen hebben dat u illegaal was en binnen de vijf dagen het land moest verlaten (zie CGVS 23/2/2017 p. 8 en 9). Waarom u begin juni 2015 al vernam dat u illegaal was en binnen de 5 dagen het land moest verlaten, is niet duidelijk temeer daar uit de kopie van de verblijfsvergunning die u voorlegde blijkt dat deze geldig was tot 27/7/2016. U hierop gewezen en om verduidelijking gevraagd, moest u het antwoord schuldig blijven (zie CGVS 23/2/2017 p. 9). Bovendien is het ook opmerkelijk dat u reeds begin juni 2016 vernam dat er een inreisverbod op uw naam stond terwijl u voorheen beweerde dat het inreisverbod dateert van 28 juli 2016 (zie CGVS 23/2/2017 p. 4).

Het document dat u ter staving van het inreisverbod voorlegde, is evenmin van aard een ander licht te werpen op voorgaande. Vooreerst betreft ook dit document louter een kopie waaraan – gezien het makkelijk te vervalsen karakter – geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien wordt ook dit document geenszins voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Voorgaande vaststellingen in combinatie met uw verklaringen dat u dit document via via heeft geregeld (zie CGVS 23/2/2017 p. 8), doet bijkomend de nodige vragen rijzen bij de authenticiteit van dit document. Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat uit de stempel op dit document blijkt dat het reeds in januari 2017 werd uitgereikt. Volgens uw verklaringen zou u bovendien tien dagen na het eerste gehoor in het bezit gekomen zijn van dit document, i.c. op 23 januari 2017 (zie CGVS 23/2/2017 p. 3). Ondanks dat u tijdens de zitting voor de RvV, die plaatsvond op 14/2/2017, ook meermaals naar documenten aangaande de procedures een verblijfsvergunning in Dubai te verkrijgen, werd gevraagd, legde u dit document toen niet voor. Waarom u dit document niet toen voorlegde indien u het toen reeds in uw bezit zou hebben gehad, is niet duidelijk. U verklaarde dienaangaande dat er problemen waren met de tolk tijdens de zitting en dat u ook niet de kans kreeg nog zaken toe te voegen (zie CGVS 23/2/2017 p. 4). Dit is een loutere bewering die op geen enkele manier gestaafd wordt.

Dat u niet de waarheid vertelt aangaande uw verblijfsstatus in Dubai blijkt ook voorts nog uit het feit dat de verklaringen die u aflegde aangaande de mogelijkheid uw kinderen te registreren niet stroken met de stukken die u dienaangaande voorlegde, i.c. kopieën van de geboorteaktes van uw dochtertjes. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS dat u uw dochters niet kon laten registreren zolang u niet zelf een verblijfsvergunning had. Pas twee maanden nadat u tegen betaling in 2015 uw tijdelijke verblijfsvergunning had gekregen zouden de geboorteaktes van uw dochters zijn uitgereikt (zie CGVS 13/1/2017 p. 12). U zou met andere woorden pas september 2015 de geboorteaktes van uw kinderen uitgereikt gekregen hebben. Echter, uit de kopieën van de geboorteaktes die u tijdens uw tweede gehoor voorlegde blijkt daarentegen dat de geboorteakte van B.(...) werden uitgereikt op 7/11/2013 – anderhalf jaar voor u uw tijdelijke verblijfsvergunning zou gekregen hebben - en dat de geboorteakte van T.(...) werd uitgereikt op 14/9/2014 – een 10-tal maanden voor u uw tijdelijke verblijfsvergunning zou gekregen hebben. U hierop gewezen, verklaarde u dat direct na de geboorte de gegevens door het ziekenhuis worden doorgestuurd naar de administratie en dat de geboorteaktes dan direct worden opgemaakt. U stelde verder dat u dan pas nadat u een verblijfsvergunning kreeg de geboorteaktes effectief kreeg uitgereikt (zie CGVS 23/2/2017 p. 7). Dat op dergelijke manier tewerk wordt gegaan is ook weer een loutere bewering van uw kant die op geen enkele manier gestaafd wordt. Bovendien betreffen de hierboven vermelde data wel degelijk de data van uitreiking en niet, zoals u beweert, de data waarop de documenten werden opgesteld. Kan hier bovendien worden opgemerkt dat, indien uw beweringen dat het ziekenhuis direct na de geboorte van een kind de gegevens doorstuurt naar de administratie die dan direct de geboorteakte opstelt, het wel opmerkelijk is dat de geboorteakte van B.(...) pas op 7 november 2013 zou zijn opgesteld gelet op het feit dat zij op 16 april 2013 werd geboren en dat de geboorteakte van T.(...) pas op 14/9/2014 zou zijn opgesteld terwijl zij reeds op 20/8/2014 werd geboren. Dat uw beweringen echter geen steek houden blijkt echter eens te meer uit het feit dat op de kopie van de achterkant van één van de geboorteaktes de datum '19/3/2015' staat vermeld. U hiernaar gevraagd, geeft u aan dat dit de datum van legalisatie is. Indien u daadwerkelijk pas in september 2015 - twee maanden nadat u uw tijdelijke verblijfsvergunning kreeg - de geboorteaktes van uw dochters zou verkregen hebben, is het toch opmerkelijk dat één van de geboorteaktes reeds in maart 2015 zou gelegaliseerd geweest zijn.

Voorgaande bevindingen bevestigen eens te meer dat u niet de waarheid vertelt. Het mag duidelijk zijn dat de kopieën van de geboorteaktes die u thans voorlegt geenszins als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs betreffende uw veelvuldige vergeefse pogingen in Dubai een verblijfsvergunning te bekomen, kunnen weerhouden worden.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste gehoor verklaarde dat de mensen vertelden dat het in Dubai niet mogelijk is om een verblijfsvergunning te krijgen op basis van uw huwelijk. Enkel in geval van een huwelijk met iemand die de nationaliteit heeft, kan op die manier een

verblijfsvergunning verkregen worden. U gevraagd hoe u dit wist, stelde u dat iedereen dit weet (zie CGVS 13/1/2017 p. 7). U hier nogmaals naar gevraagd tijdens het tweede gehoor beweerde u plots dat u hiervoor persoonlijk bent langsgegaan bij de dienst immigratie en paspoorten en u ging informeren bij een ambtenaar (zie CGVS 23/2/2017 p. 14). Uw ongerijmde verklaringen zijn toch ook opmerkelijk en doen bijkomend twijfelen aan uw beweringen inzake de verschillende vergeefse pogingen die u zou ondernomen hebben om een verblijfsvergunning te verkrijgen in Dubai. Tot slot haalde u op het einde van het gehoor, en dit nadat u er meermaals op werd gewezen dat het onder bepaalde voorwaarden wel mogelijk is om in Dubai om op basis van uw huwelijk, i.c. een huwelijk met iemand die niet de nationaliteit doch wel een verblijfsvergunning heeft, een verblijfsvergunning te verkrijgen - zie "COI Focus, Emirats Arabes Unis, Statut des Palestiniens", d.d. 13/4/2016, bijgevoegd in de blauwe map) én u meerdere vragen werden gesteld over de verblijfsvergunning van uw echtgenote, haar actuele financiële situatie en de manier waarop zij er thans in slaagt in haar onderhoud, en dat van de 6 kinderen die ze actueel ten laste heeft, te voorzien, plots aan dat u op het punt staat om te scheiden van uw echtgenote (zie CGVS 23/2/2017 p. 17). Niet alleen betreft dit een loutere bewering, het is opmerkelijk dat u hiervan voordien nimmer enige melding heeft gemaakt. Pas wanneer u werd gewezen op het feit dat het wel degelijk mogelijk is onder bepaalde voorwaarden om op basis van een huwelijk een verblijfsvergunning te krijgen, kwam u hiermee plots op de proppen. Dit is niet ernstig.

U werd op het einde van het tweede gehoor nog eens uitdrukkelijk gewezen op het feit dat geen geloof worden gehecht aan uw beweringen dat het onmogelijk is om stukken voor te leggen betreffende de pogingen die u ondernam een verblijfsvergunning te krijgen en de weigeren die u telkens kreeg én u werd nogmaals aangemaand toch nog documenten voor te leggen (zie CGVS 23/2/2017 p. 12 ev). Ondanks het herhaaldelijk aandringen de gevraagde stukken voor te leggen, en dit zowel tijdens de gehoren op het CGVS als ter zitting bij de RvV, heeft u tot op heden geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs voorgelegd die uw beweringen aangaande de omstandigheden van uw verblijf in Dubai kunnen staven. De dag na uw tweede gehoor voegde u, via uw advocaat, nog een schrijven toe aan uw dossier waarin u zonder meer aanhaalt dat u niet in de mogelijkheid bent de gevraagde documenten voor te leggen en dit om dezelfde redenen die u tijdens het gehoor reeds aanhaalde. Dit getuigt geenszins van een doorgedreven inspanning van uw kant om alsnog enig stavingsstuk te verkrijgen.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen moet worden vastgesteld dat u tot op heden geen duidelijkheid schept over de omstandigheden van uw verblijf in Dubai, uw eventuele verblijfsstatus ginds dan wel de redenen waarom u deze status zou verloren hebben en / of niet langer kan verlengen.

Zulks is evenwel van belang daar het voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming essentieel is dat bij voorbaat bepaald wordt in welk land de asielzoeker, in het geval van een staatloze, vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Het is immers dit land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u van Palestijnse origine bent en vroeger uw gewone verblijfplaats in de Gazastrook had. Het is evenwel een feit van algemeen bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet in voorkomend geval dan ook getoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een asielzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op ernstige schade loopt in een land waar hij voor zijn komst naar België gewoonlijk verbleven heeft en er geen redenen voorhanden zijn dat hij daarheen niet kan terugkeren.

U dient bijgevolg duidelijkheid te verschaffen over de omstandigheden van uw verblijf in Dubai en uw eventuele verblijfsstatus ginds, daar dit onontbeerlijk is om uit te sluiten dat u ingevolge uw verblijf in Dubai, en dit voor de indiening van uw asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar duurzame banden ontwikkeld heeft, dan wel er zich op een zodanige wijze feitelijk gevestigd heeft dat dit land als uw land van gewoonlijk verblijf moet bestempeld worden. In voorkomend geval dient u immers aan te tonen dat u aldaar een gegronde vrees voor vervolging heeft, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt.

Zelfs indien Dubai niet kan beschouwd worden als uw land van gewoonlijk verblijf, dient u alsnog duidelijkheid te verschaffen over uw (verblijfs-)situatie aldaar. Immers, zoals aangestipt door de Raad in hogergenoemd annulatiearrest, is er in overeenstemming met artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet desgevallend geen behoefte aan internationale bescherming indien u reeds in een eerste land van asiel – in casu de Verenigde Arabische Emiraten – reële bescherming zou genieten, tenzij u elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat u zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die u reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat u niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Uit voorgaande blijkt evenwel genoegzaam dat u géénszins tegemoet komt aan de bewijslast en medewerkingsplicht die te dezen in beginsel bij u berusten, evenals dat u het door uw eigen toedoen onmogelijk maakt voor de Commissaris-generaal om een duidelijk zicht te krijgen op uw reële verblijfssituatie en uw eventuele nood aan internationale bescherming.

Door in dit verband herhaaldelijk en doelbewust incorrecte of misleidende gegevens te verstrekken, in weerwil van de diverse gelegenheden die u te dezen geboden worden ten belope van uw procedure voor het CGVS en de RvV, maakt u zulk een nood aan bescherming a fortiori geenszins aannemelijk.

De kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw echtgenote wijzigt hier niets aan. Dit stuk bevestigt enkel haar persoonsgegevens. Deze staan niet ter discussie maar spreken zich op geen enkele manier uit over u en uw eventuele verblijfsstatus in Dubai. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 27 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 55/2 van de vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM, artikel 27 van voormeld Koninklijk Besluit van 11 juli 2013, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het verbod van willekeur, het begrip "gegronde vrees voor vervolging", de bewijslast, het voordeel van de twijfel, de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de samenwerkingsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Vervolgens onderneemt hij een zeer summiere poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker volhardt in zijn asielmotieven en in zijn bewering dat het voor hem onmogelijk is om op reguliere wijze in Dubai te kunnen verblijven. Hij herhaalt dat hij daar immers meerdere bevelen heeft gekregen om het grondgebied te verlaten en stelt dat zijn huwelijksproblemen aan de basis liggen van deze bevelen. Hij betoogt dat bijgevolg Palestina als land van herkomst dient te worden weerhouden.

Vervolgens gaat verzoeker in op de situatie in de Gazastrook. Hij citeert uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar werd geoordeeld dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten sprake is van vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza, alsook uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken met betrekking tot de Gazastrook. Hij betoogt dat de algemene veiligheidssituatie in Gaza dermate ernstig is dat er op zijn minst sprake is van willekeurig geweld en wijst er in dit verband op dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing zelf stelt dat de situatie in de Gazastrook erbarmelijk kan zijn, zoals ook blijkt uit rapporten van onder andere Human Rights Watch en UNRWA. Hij stelt dat hij dan ook niet over de middelen beschikt om zichzelf te beschermen tegen de algemene situatie in zijn land van herkomst. Verzoeker voegt hier nog aan toe "Overwegende de mensenrechtenrapporten over Gaza die stellen dat indien verzoeker uiteindelijk terug naar diens land van herkomst zou worden gestuurd, hij onder meer aan het volgende zal worden blootgesteld :

- (i) structurele werkeloosheid en armoede;
- (ii) inadequate huisvesting;
- (iii) discriminatie;
- (iv) schending van gezondheidsrechten;
- (v) schending van mensenrechten;
- (vi) geen toegang tot gezondheidszorg;
- (vii) onmenselijke behandeling.
- (viii) folteringen
- (ix) onadequate steun van UNWRA

Dat hij bovendien mogelijks zal worden blootgesteld aan foltering en zal worden gevangengenomen. Dat het CGVS ten onrechte meent dat verzoeker gezien zijn behoorlijke situatie in Gaza er zich kan hervestigen, nl. zijn opleiding, werkervaring, zijn netwerk, financiële middelen van zijn familie doen geen afbreuk aan de veiligheidssituatie in Gaza die dermate slecht is dat verzoeker er niet kan naar terugkeren en ook geen schuld is tegen het geweld in de Gazastrook uitgaande van Hamas. Bovendien verandert dit niets aan de gevolgen van de Israëlische blokkade, met name het chronisch tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook en het gegeven dat nauwelijks 10% van de inwoners toegang heeft tot drinkbaar water (zie in dat verband Arrest RVV nr. 182 381). De beslissing van het CGVS dat verzoeker geen concrete en ernstige veiligheidsproblemen of andere ernstige problemen zou kennen in Gaza raakt dus kant noch wal. De bestreden beslissing mist daardoor feitelijke grondslag en faalt naar recht.

(iii) Omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten is er sprake van vervolging minstens ernstig risico op het lijden van ernstige schade van de burgerbevolking in Gaza (zie in dat verband Arrest RVV nr. 182 381).

(iv) een terugkeer via de grensovergang van Rafah is in de praktijk helemaal niet probleemloos. De Egyptische autoriteiten - waar Gaza dus in deze van afhankelijk is – openen deze grensovergang immers slechts met mondjesmaat en de reisweg ernaartoe vanuit Caïro wordt sterk bemoeilijkt door de veiligheidsproblemen in de Sinai omwille van de aanwezigheid van extremistische gewapende groeperingen (zie in dat verband Arrest RVV nr. 182 381)."

Tot slot werp verzoeker op dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het feit dat hij verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker merkt op dat hij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat hij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar dat hij uiteraard niet alles wist en hij ook moeite had toe te geven dat het omwille van de actuele huwelijksproblemen met zijn vrouw niet evident was om documenten te bemachtigen van haar kant. Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst. Hij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen sommige van zijn verklaringen zomaar éénzijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) in 's Raads arrest nr. X van 15 februari 2017 reeds werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering als zou hij op 16 juni 2016 naar Gaza zijn teruggekeerd en aldaar problemen met Hamas hebben gekend, dat hij een flagrant gebrek aan medewerking aan de dag heeft gelegd en geen overtuigende, originele documenten bijbracht die zijn (recente) afkomst uit Gaza op afdoende wijze konden aantonen en dat het niet geloofwaardig is dat hij in Dubai geen verblijfsvergunning zou hebben gehad, dan wel dat hij geen enkel stavingstuk kan voorleggen aangaande de verschillende vergeefse pogingen die hij hiertoe zou ondernomen hebben en (ii) hij ook na bijkomend gehoor dd. 23 februari 2017 geen duidelijkheid schept over de omstandigheden van zijn verblijf in Dubai, zijn eventuele verblijfsstatus ginds dan wel de redenen waarom hij deze status zou verloren hebben en/of niet langer kan verlengen, en dat hij het aldus door zijn eigen toedoen onmogelijk maakt om een duidelijk zicht te krijgen op zijn reële verblijfssituatie en zijn eventuele nood aan internationale bescherming.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 maart 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat aan verzoekers identiteit en (oorspronkelijke) afkomst uit de Gazastrook in de bestreden beslissing op zich niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat "Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)".

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*

*In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar aan de hand van documenten en ook niet beweert dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Ook in het verzoekschrift wordt overigens uitdrukkelijk bevestigd dat verzoeker niet UNRWA-geregistreerd is. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>). De argumentatie in het verzoekschrift waar wordt uiteengezet “Verzoeker bevindt zich in een situatie van ernstige onveiligheid en het is niet mogelijk om hem levensomstandigheden te bieden die veilig zijn in Palestina.*

Dat de familie van verzoeker tussen 2003 en 2004 beroep deed op steun van UNWRA, doch deze steun hen werd geweigerd.

Dat de ratio legis van artikel 1D eruit bestond een bijzondere verhoogde bescherming te geven aan Palestijnse vluchtelingen. Dit bovenop de erkenning als vluchteling van Palestijnse vluchtelingen door de internationale gemeenschap. Dat in bepaalde gevallen, zoals in casu het geval van verzoeker, aangezien hij zowel de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en buiten het toepassingsgebied van art. 1D volledig door de mazen van het net dreigt te vallen.

Dat bovendien de steun van UNWRA tegenwoordig ontoereikend is in bepaalde gevallen.” is in casu dan ook niet dienstig.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker er onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ierland C-277/11) op wijst dat het Commissariaat-generaal een actieve samenwerkingsplicht heeft, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “gedeelte bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan

te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Zo verzoeker nog verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoeker gaat er na een selectieve lezing van voormeld arrest echter aan voorbij dat zijn asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat zijn beweerde terugkeer naar Gaza in juni 2016 en de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden en omdat hij een flagrant gebrek aan medewerking aan de dag legt en geen duidelijkheid schept over de omstandigheden van zijn verblijf in Dubai, zijn eventuele verblijfsstatus ginds dan wel de redenen waarom hij deze status zou verloren hebben en/of niet langer kan verlengen.

Aangaande de door verzoeker opgeworpen gedeelde bewijslast, merkt de Raad andermaal op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Van een 'gedeelde bewijslast' kan derhalve slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten en omtrent zijn verblijfsstatus in Dubai terwijl van hem minstens verwacht kan worden dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoonde dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoeker brengt evenmin overtuigende, originele documenten bij die zijn (recente) afkomst uit Gaza op afdoende wijze kunnen aantonen, noch legt hij enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor betreffende zijn veelvuldige vergeefse pogingen om in Dubai een verblijfsvergunning te bekomen. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn plicht om optimale medewerking te verlenen bij het onderzoek van zijn asielaanvraag en dat hij er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast.

Waar verzoeker ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog opwerpt dat hij verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is, kan dit zijn manifest gebrek aan medewerking bezwaarlijk vergoelijken. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan immers op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om de waarheid te vertellen en doorheen de administratieve procedure duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden en dat verzoeker in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Verzoeker brengt bovendien geen medisch attest bij waaruit kan blijken dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om zijn relaas op een duidelijke, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. In de mate verzoeker nog aanhaalt dat hij moeite had toe te geven dat het omwille van de actuele huwelijksproblemen met zijn vrouw niet evident was om documenten te bemachtigen, benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing reeds terecht wordt opgeworpen dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij op het punt staat om te scheiden daar verzoeker hiervan voordien nooit enige melding heeft gemaakt en hij hiermee pas op de proppen kwam wanneer hem werd gewezen op het feit dat het onder bepaalde voorwaarden wel degelijk mogelijk is om in Dubai op basis van een huwelijk met iemand die niet de nationaliteit doch wel een verblijfsvergunning heeft, een verblijfsvergunning te bekomen. Waar verzoeker nog stelt ter terechtzitting dat hij al veel pogingen heeft ondernomen om terug te keren naar Dubai, komt hij, op de vraag naar enige concrete toelichting, niet verder dan deze blote bewering.

2.5. In zoverre verzoeker volhardt in de door hem uiteengezette asielmotieven, namelijk dat hij in Gaza problemen kent met Hamas, dient te worden benadrukt dat deze problemen in 's Raads arrest nr. X van 15 februari 2017 reeds volstrekt ongeloofwaardig werden bevonden. In dit arrest werd uiteengezet als volgt: "(...) 2.10. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inderdaad slechts vaststellen dat verzoekers relaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

Immers, met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij niet met zekerheid kan stellen dat Hamas wapens verborgen hield en de tunnelingang met een caravan trachtte te maskeren, maar dat hij dit met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kon vermoeden, vermag verzoeker geen afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen waar in de bestreden beslissing het volgende wordt uiteengezet: "Uw geloofwaardigheid wordt voorts nog bijkomend ondermijnd door een aantal vastgestelde ongerijmdheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u op 29 juni 2016 zag hoe Hamas-leden materiaal in een tunnel verborgen en vervolgens een caravan neerzetten om de tunnel te verbergen (zie vragenlijst CGVS vraag 5 – handgeschreven bladzijde). Op het CGVS verklaarde u daarentegen dat jullie enkel zagen dat gemaskerde personen een caravan aan het installeren waren en dat jullie vermoeden dat deze gebruikt werd om een tunnel te verbergen en wapens te verstopen (zie CGVS p. 19 en 27). U geconfronteerd met deze bevinding, ontkende u enkel dergelijke verklaringen op de DVZ te hebben afgelegd (zie CGVS p. 27). Bij aanvang van uw gehoor voor het CGVS stelde u nochtans dat uw interview op de DVZ goed verlopen was, dat u verklaringen u op het einde in het Arabisch werden voorgelezen én dat alles toen correct genoteerd werd (zie CGVS p. 1 en 2)." In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift betreffen deze tegenstrijdigheden geenszins "nuances" doch raken ze aan de kern van verzoekers relaas, zodat de commissaris-generaal op goede gronden oordeelt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden bijdragen aan de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven.

Het is de Raad voorts niet duidelijk op welke wijze verzoeker met het betoog "Dat verder zijn vader dermate assertief durfde te reageren tegen de leden van Hamas, dit geheel voorvloeiend uit de wanhoop veroorzaakt door eerdere represailles van het Israëlisch leger in hun appartementsgebouw. Dat zijn vader kostte wat het kost wou vermijden - naar de toekomst toe – een doelwit te gaan worden van het Israëlisch leger, dit in het belang van zijn gezin." meent een plausibele verklaring te kunnen bieden voor de reactie van zijn vader. Er kan immers niet worden ingezien waarom men zich zekere problemen met Hamas op de hals zou halen teneinde mogelijke, hypothetische problemen in de toekomst met het Israëlische leger proberen te vermijden.

Met de stelling "dat in het licht van de actuele situatie daar niet zomaar documenten van hand wisselen." en dat zijn oom zich op een zeker moment meer bezig hield met het vertrek van verzoeker naar het buitenland dan met het dossier op zich, brengt verzoeker voorts geen aanvaardbare verklaring bij voor zijn totale gebrek aan initiatief om informatie te vergaren over de evolutie van de door hem voorgehouden problemen. De Raad benadrukt van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en om documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat verzoeker zich niet de minste moeite heeft getroost om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan interesse en doet dan ook verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. In zoverre verzoeker ter vergoelijking van het gebrek aan informatie en documenten nog opwerpt dat ook zijn oom angstig is, dient te worden vastgesteld dat deze angst zijn oom nochtans niet heeft verhinderd om op te treden als verzoekers raadsman en om hem te vertegenwoordigen in de zaak die tegen hem zou lopen.

Waar verzoeker nog stelt dat er documenten bestaan op basis waarvan hij voor 15 dagen in de gevangenis zou moeten worden gegooid, dat hij het risico loopt om uiteindelijk een gevangenisstraf tussen de 2 à 3 jaar te moeten uitzitten en dat hij meer mishandelingen/folteringe dreigt te moeten ondergaan zodat hij een reëel risico loopt te worden vervolgd omwille van een "politieke" overtuiging, en dat zijn familie, waaronder zijn vader, ongeveer een maand geleden naar Egypte gevlucht is, kan de Raad slechts vaststellen dat hij zich beperkt tot loutere beweringen die op geen enkele wijze worden gestaafd.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag

de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten waar wordt geoordeeld dat hij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Het geheel van deze motieven blijft dat ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.11. Ook de door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen.

De in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zijn niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van verzoekers asielrelaas.

Wat betreft de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde convocaties, wijst de Raad er vooreerst op dat deze stukken niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het Procedurereglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voorts moet het bevreemdend worden geacht dat verzoeker thans bij machte blijkt te zijn de oproepingsbrief dd. 30 juni 2016 voor te leggen terwijl hij ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zijn advocaat deze oproepingsbrief moest afgeven toen hij zich in zijn plaats ging aanmelden, reden waarom hij de convocatie niet kon voorleggen ter staving van zijn asielaanvraag (administratief dossier, stuk 4, p. 25). Verzoeker voegt aan het verzoekschrift tevens een oproepingsbrief dd. 5 augustus 2016. Nochtans maakte hij tijdens zijn gehoor door het Commissariaat-generaal geen enkele melding van een tweede oproepingsbrief. Van verzoeker mag echter worden verwacht dat hij ook deze tweede oproeping zou hebben vermeld zo dit feit op enige waarheid zou berusten. De Raad acht het overigens volstrekt ongeloofwaardig dat Hamas, die in 2007 het bestuur over de Gazastrook overnam, documenten met een hoofding van de Palestijnse Autoriteit zou afleveren. Dat de door verzoeker bijgebrachte stukken een dergelijke hoofding bevatten doet dan ook ernstige twijfels rijzen van de authenticiteit van deze documenten. Aan voorgelegde documenten kan overigens slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu allerminst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.12. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij op 16 juni 2016 naar Gaza zijn teruggekeerd en aldaar problemen met Hamas hebben gekend."

2.6. De verwijzing in het verzoekschrift naar de algemene veiligheidssituatie en de erbarmelijke leefomstandigheden in de Gazastrook, en het aanhalen van rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in dit verband is *in casu* niet dienstig daar verzoeker nog steeds geen overtuigende, originele documenten bijbrengt die zijn (recente) afkomst uit Gaza op afdoende wijze aantonen.

In voormeld arrest van 15 februari 2017 werd in dit verband reeds overwogen als volgt: "Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij Gaza reeds in oktober 2011 verliet en naar Dubai reisde, waar hij de daaropvolgende jaren verbleef. Hij leerde er ook zijn echtgenote kennen, met wie hij in 2012 huwde in Egypte. Na zijn huwelijk keerden verzoeker en zijn echtgenote terug naar Dubai. Zij kregen samen twee dochters die in Dubai zijn geboren. Verzoeker en zijn gezin woonden samen in "Dubai Marina", in een eigendom van zijn echtgenote, die in 2013 een eigen winkel begon. (gehoorverslag, p. 5 en 6)

Verzoeker beweert dat hij meermaals tevergeefs poogde een verblijfsvergunning in Dubai te verkrijgen, dat zijn echtgenote wél een verblijfsvergunning had in Dubai, dat hijzelf er in 2015 middels betaling in slaagde een jaarlijks te vernieuwen verblijfsvergunning te verkrijgen, dat deze vergunning een jaar later echter niet verlengd kon worden, dat hij vervolgens Dubai verliet en dat zijn echtgenote en kinderen in Dubai bleven en de beroepsprocedure inzake zijn verblijfsvergunning opstartten.

Niet alleen acht de Raad deze verklaringen ten zeerste twijfelachtig, daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft ook maar enig document neer te leggen in verband met de verblijfsstatus van hem en zijn echtgenote en kinderen in Dubai. Zo legt hij de verblijfsvergunning van zijn echtgenote niet neer en heeft hij geen bewijzen van de herhaalde aanvragen die zouden zijn ingediend om zijn verblijf in Dubai te regelen, noch van de weigeringsbeslissingen die ten aanzien van hem zouden zijn genomen. Ook beweert hij dat zijn verblijfsvergunning in augustus 2016 ook in de beroepsprocedure werd geweigerd. Hij stelt hiervan evenwel geen documenten te hebben omdat hij "er niet aan gedacht had dat nodig te hebben". Erop gewezen dat dit nochtans van belang is omdat dit aantoonde dat hij dan effectief geen alternatief heeft in Dubai, beloofde verzoeker zijn best te doen documenten in dit verband te bezorgen (administratief dossier, stuk 4, p. 4), hetgeen hij echter heeft nagelaten te doen. Evenmin brengt verzoeker enig bewijs bij van zijn verlopen verblijfsvergunning in

Dubai. Hij beweert dat hij zijn paspoort, met hierin de sticker van de verblijfsvergunning, heeft verscheurd (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS en verklaring DVZ, vraag 24 en stuk 4, p. 7). Het paspoort, waarvan een fotokopie van de eerste pagina met de persoonsgegevens werd toegevoegd aan het administratief dossier, werd evenwel afgeleverd te Ramallah op 10 oktober 2016. Aangezien verzoeker blijkens zijn verklaringen Dubai heeft verlaten op 16 juni 2016 omdat zijn verblijfsvergunning was verlopen en deze niet kon worden verlengd, kan dit zeer recent afgeleverde paspoort aldus onmogelijk verzoekers verlopen verblijfsvergunning hebben bevat.

Zelfs zo enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij het paspoort waarmee hij reisde in het vliegtuig hebben verscheurd, dient erop gewezen dat uit zijn verklaringen blijkt dat zijn echtgenote hiervan een kopie in haar bezit heeft daar ze dit nodig had in de beroepsprocedure (administratief dossier, stuk 4, p. 7). Verzoeker laat evenwel na een volledige kopie van zijn paspoort/paspoorten voor te leggen. De Raad kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat verzoeker dit paspoort/paspoorten en de erin vervatte gegevens, op basis waarvan meer duidelijkheid zou kunnen worden verschaft over zijn verblijfsstatus in Dubai, bewust achterhoudt voor de asielinstanties.

Tot slot beweert verzoeker dat het moeilijk was om zijn kinderen, die geboren zijn in Dubai, te laten registreren en dat hun geboorteaktes pas werden uitgereikt nadat hij in 2015 zijn tijdelijke verblijfsvergunning kreeg (administratief dossier, stuk 4, p. 12-13). Ook deze verklaringen kunnen echter niet worden geverifieerd daar verzoeker tevens heeft nagelaten deze geboorteaktes over te maken, niettegenstaande dit hem tijdens het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd."

Ook de door verzoeker tijdens het bijkomend gehoor dd. 23 februari 2017 afgelegde verklaringen en neergelegde documenten kunnen zijn geloofwaardigheid niet herstellen.

Bovendien dient na dit bijkomend gehoor te worden vastgesteld dat verzoeker nog steeds geen duidelijkheid verschaft over zijn verblijfsstatus in Dubai. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden waar dienaangaande in de bestreden beslissing terecht wordt overwogen: "Wat betreft uw verblijf in Dubai dient te worden opgemerktwezen dat de Raad er in haar arrest van 15 februari 2017 enerzijds op wees dat het niet geloofwaardig is dat u er geen verblijfsvergunning zou gehad hebben, dan wel dat u geen enkel stavingsstuk kan voorleggen aangaande de verschillende vergeefse pogingen die u hiertoe zou ondernomen hebben, doch anderzijds merkte de Raad op dat het CGVS hiernaar bijkomend onderzoek diende te verrichten.

Echter, na bijkomend gehoor d.d. 23 februari 2017 door het CGVS dient te worden besloten dat u tot op heden geen duidelijkheid biedt wat betreft uw reële situatie in Dubai en de al dan niet legale omstandigheden waaronder u er zou verbleven hebben.

Ondanks dat u zowel tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS alsook ter zitting op de RvV meermaals werd gevraagd stukken voor te leggen waaruit blijkt dat u meermaals poogde een verblijfsvergunning in Dubai te krijgen doch, met uitzondering van een tijdelijke – voor 1 jaar geldig – verblijfsvergunning die u tegen betaling verkreeg, nooit een verblijfsvergunning kreeg uitgereikt, uiteindelijk een bevel kreeg om het grondgebied van Dubai te verlaten, via uw echtgenote een beroepsprocedure opstartte die uiteindelijk werd afgewezen én erop werd gewezen dat het niet geloofwaardig is dat u van uw verschillende pogingen en weigeringen geen enkel tastbaar begin van bewijs kan voorleggen, laat u tot op heden na dergelijke overtuigende stavingsstukken voor te leggen.

U bleef ook tijdens uw tweede gehoor, d.d. 23 februari 2017, zonder meer volharden dat u over geen documenten beschikt en benadrukte dat alles in Dubai mondeling verloopt (zie CGVS 23/2/2017 p. 8 en p. 13). Dit is niet aannemelijk. Zeker rekening houdende met het feit dat u tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS zelf verklaarde dat voor elke vreemdeling in Dubai een dossier wordt aangemaakt. U verklaarde hierbij dat ook u zich na uw aankomst in Dubai in oktober 2011 ging aanmelden bij de instantie voor paspoorten en immigratie waarna ook voor u een dossier werd aangemaakt (zie CGVS 23/2/2017 p. 3 en 4). U verklaarde voorts ook dat uw echtgenote schriftelijk het verzoek indiende met het oog op het verkrijgen van een verblijfsvergunning voor u (zie CGVS 23/2/2017 p. 13). Dat u bijgevolg tot op heden geen enkel document zou kunnen voorleggen uit uw persoonlijk dossier dat werd aangemaakt, is niet geloofwaardig.

Gezien bovenstaande bestaat het sterke vermoeden dat u informatie aangaande uw verblijfsstatus in Dubai wenst achter te houden.

Dit vermoeden wordt bijkomend bevestigd door de volgende vaststelling. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u in 2015 in Dubai een tijdelijke verblijfsvergunning kreeg tegen betaling. U kon deze tijdelijke vergunning niet voorleggen daar deze in uw paspoort stond en u uw paspoort verscheurde (zie CGVS 13/1/2017 p. 7 en 15). Gezien u verklaarde dat uw echtgenote in Dubai een kopie van uw paspoort had (zie CGVS 13/1/2017 p. 7) – ze had die immers nodig om de beroepsprocedure op te starten – werd u gevraagd een kopie van het volledige paspoort alsook een kopie van de tijdelijke

verblijfsvergunning uit uw paspoort voor te leggen. Tijdens uw tweede gehoor legde u opnieuw een kopie voor de eerste pagina van uw paspoort, d.d. 10/10/2016, alsook een kopie van de tijdelijke verblijfsvergunning die u had, voor. Uw vrouw had enkel van deze twee pagina's de kopieën, zo stelde u (zie CGVS 23/2/2017 p. 5). U werd vervolgens uitdrukkelijk gevraagd of de verblijfsvergunning, waarvan u een kopie voorlegde, in het paspoort, waarvan u een kopie van de eerste pagina voorlegde, werd aangebracht. U bevestigde dit (zie CGVS 23/2/2017 p. 5). Hiermee rekening houdende werd u vervolgens gevraagd uit te klaren hoe het kan dat het paspoort, dat pas op 10/10/2016 werd uitgereikt, een verblijfsvergunning kon bevatten die werd uitgereikt op 28/7/2015 en slechts geldig was tot 27/7/2016. In tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, merkte u plots op dat u eigenlijk twee paspoorten had en dat de verblijfsvergunning in uw oude paspoort stond. Het paspoort dat op 10/10/2016 werd uitgereikt is een nieuw paspoort dat pas nadien werd uitgereikt (zie CGVS 23/2/2017 p. 5). Dit klemmt niet alleen met uw eerdere verklaring dat de verblijfsvergunning wel degelijk in het paspoort stond waarvan u een kopie van de eerste pagina voorlegde; dat u in feite twee paspoorten had, is iets wat u overigens voorheen ook nooit vermeld heeft. Bovendien kon u ook dit tweede paspoort niet voorleggen, zelfs geen kopie. U verscheurde immers ook dat document bij aankomst, zo stelde u (zie CGVS 23/2/2017 p. 6). Dat u, indien uw verklaringen dienaangaande geloofwaardig zijn – quod non - niets van dit eerste paspoort kan voorleggen is overigens ook niet aannemelijk. U verklaarde immers dat uw echtgenote de beroepsprocedure in het kader van uw verblijfsvergunning in Dubai opstartte en hiervoor een kopie van de eerste pagina van uw paspoort en de kopie van uw verblijfsvergunning nodig had. U stelde hierbij nog dat uw echtgenote de beroepsprocedure opstartte aan de hand van de eerste pagina van uw nieuwe paspoort, uitgereikt op 10/10/2017, en de verblijfsvergunning die in uw oude paspoort stond (zie CGVS 23/2/2017 p. 6). Echter, u zou op 12 juli 2016 opnieuw de Gazastrook verlaten hebben en vervolgens vijf maanden in Egypte hebben verbleven alvorens u verder reisde (zie CGVS 13/1/2017 p. 27 en 28). In augustus 2016 zou uw beroepsprocedure in Dubai zijn geweigerd (zie CGVS 13/1/2017 p. 4). Vooreerst kan de vraag gesteld worden hoe u aan uw nieuw paspoort geraakt ben gelet op het feit dat dit werd uitgereikt in Rammalah in oktober 2016 en u toen, volgens uw verklaringen, in Egypte aanwezig was. Bovendien is het onmogelijk dat uw echtgenote bij de beroepsprocedure in Dubai gebruik maakte van de eerste pagina van het nieuwe paspoort temeer daar dit pas een tweetal maanden nadat er reeds uitspraak was in uw beroepsprocedure zou zijn uitgereikt. Bovenstaande bevestigt eens te meer dat u niet de waarheid vertelt en bepaalde informatie aangaande uw verblijf in Dubai tracht te verdoezelen. Gezien het geheel van bovenstaande bevindingen én gelet op het feit dat u enkel een kopie kan voorleggen van de tijdelijke verblijfsvergunning die u zou gehad hebben, kan aan dit document dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend.

Voorts kunnen ook vragen gesteld worden bij manier waarop u zou vernomen hebben dat u Dubai moest verlaten. Dat u dit louter mondeling zou zijn meegedeeld, is, zoals reeds meermaals aangehaald, niet geloofwaardig. Ook hier kunnen nog een aantal bijkomende bemerkingen gemaakt worden. U verklaarde dat u begin juni 2015 naar de dienst immigratie en paspoorten ging om uw verblijf in Dubai te verlengen. U diende uw paspoort af te geven zodat uw gegevens en verblijfsstatus konden geverifieerd worden. Op dat moment zou u vernomen hebben dat u illegaal was en binnen de vijf dagen het land moest verlaten (zie CGVS 23/2/2017 p. 8 en 9). Waarom u begin juni 2015 al vernam dat u illegaal was en binnen de 5 dagen het land moest verlaten, is niet duidelijk temeer daar uit de kopie van de verblijfsvergunning die u voorlegde blijkt dat deze geldig was tot 27/7/2016. U hierop gewezen en om verduidelijking gevraagd, moest u het antwoord schuldig blijven (zie CGVS 23/2/2017 p. 9). Bovendien is het ook opmerkelijk dat u reeds begin juni 2016 vernam dat er een inreisverbod op uw naam stond terwijl u voorheen beweerde dat het inreisverbod dateert van 28 juli 2016 (zie CGVS 23/2/2017 p. 4).

Het document dat u ter staving van het inreisverbod voorlegde, is evenmin van aard een ander licht te werpen op voorgaande. Vooreerst betreft ook dit document louter een kopie waaraan – gezien het makkelijk te vervalsen karakter – geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien wordt ook dit document geenszins voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Voorgaande vaststellingen in combinatie met uw verklaringen dat u dit document via via heeft geregeld (zie CGVS 23/2/2017 p. 8), doet bijkomend de nodige vragen rijzen bij de authenticiteit van dit document. Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat uit de stempel op dit document blijkt dat het reeds in januari 2017 werd uitgereikt. Volgens uw verklaringen zou u bovendien tien dagen na het eerste gehoor in het bezit gekomen zijn van dit document, i.c. op 23 januari 2017 (zie CGVS 23/2/2017 p. 3). Ondanks dat u tijdens de zitting voor de RvV, die plaatsvond op 14/2/2017, ook meermaals naar documenten aangaande de procedures een verblijfsvergunning in Dubai te verkrijgen, werd gevraagd, legde u dit document toen niet voor. Waarom u dit document niet toen voorlegde indien u het toen reeds in uw bezit zou hebben gehad, is niet duidelijk. U verklaarde dienaangaande dat er problemen waren met de tolk tijdens de zitting en dat u ook niet de kans kreeg nog zaken toe te voegen (zie CGVS 23/2/2017 p. 4). Dit is een loutere bewering die op geen enkele manier gestaafd wordt.

Dat u niet de waarheid vertelt aangaande uw verblijfsstatus in Dubai blijkt ook voorts nog uit het feit dat de verklaringen die u aflegde aangaande de mogelijkheid uw kinderen te registreren niet stroken met de stukken die u dienaangaande voorlegde, i.c. kopieën van de geboorteaktes van uw dochtertjes. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS dat u uw dochters niet kon laten registreren zolang u niet zelf een verblijfsvergunning had. Pas twee maanden nadat u tegen betaling in 2015 uw tijdelijke verblijfsvergunning had gekregen zouden de geboorteaktes van uw dochters zijn uitgereikt (zie CGVS 13/1/2017 p. 12). U zou met andere woorden pas september 2015 de geboorteaktes van uw kinderen uitgereikt gekregen hebben. Echter, uit de kopieën van de geboorteaktes die u tijdens uw tweede gehoor voorlegde blijkt daarentegen dat de geboorteakte van B.(...) werden uitgereikt op 7/11/2013 – anderhalf jaar voor u uw tijdelijke verblijfsvergunning zou gekregen hebben - en dat de geboorteakte van T.(...) werd uitgereikt op 14/9/2014 – een 10-tal maanden voor u uw tijdelijke verblijfsvergunning zou gekregen hebben. U hierop gewezen, verklaarde u dat direct na de geboorte de gegevens door het ziekenhuis worden doorgestuurd naar de administratie en dat de geboorteaktes dan direct worden opgemaakt. U stelde verder dat u dan pas nadat u een verblijfsvergunning kreeg de geboorteaktes effectief kreeg uitgereikt (zie CGVS 23/2/2017 p. 7). Dat op dergelijke manier tewerk wordt gegaan is ook weer een loutere bewering van uw kant die op geen enkele manier gestaafd wordt. Bovendien betreffen de hierboven vermelde data wel degelijk de data van uitreiking en niet, zoals u beweert, de data waarop de documenten werden opgesteld. Kan hier bovendien worden opgemerkt dat, indien uw beweringen dat het ziekenhuis direct na de geboorte van een kind de gegevens doorstuurt naar de administratie die dan direct de geboorteakte opstelt, het wel opmerkelijk is dat de geboorteakte van B.(...) pas op 7 november 2013 zou zijn opgesteld gelet op het feit dat zij op 16 april 2013 werd geboren en dat de geboorteakte van T.(...) pas op 14/9/2014 zou zijn opgesteld terwijl zij reeds op 20/8/2014 werd geboren. Dat uw beweringen echter geen steek houden blijkt echter eens te meer uit het feit dat op de kopie van de achterkant van één van de geboorteaktes de datum '19/3/2015' staat vermeld. U hiernaar gevraagd, geeft u aan dat dit de datum van legalisatie is. Indien u daadwerkelijk pas in september 2015 - twee maanden nadat u uw tijdelijke verblijfsvergunning kreeg - de geboorteaktes van uw dochters zou verkregen hebben, is het toch opmerkelijk dat één van de geboorteaktes reeds in maart 2015 zou gelegaliseerd geweest zijn.

Voorgaande bevindingen bevestigen eens te meer dat u niet de waarheid vertelt. Het mag duidelijk zijn dat de kopieën van de geboorteaktes die u thans voorlegt geenszins als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs betreffende uw veelvuldige vergeefse pogingen in Dubai een verblijfsvergunning te bekomen, kunnen weerhouden worden.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste gehoor verklaarde dat de mensen vertelden dat het in Dubai niet mogelijk is om een verblijfsvergunning te krijgen op basis van uw huwelijk. Enkel in geval van een huwelijk met iemand die de nationaliteit heeft, kan op die manier een verblijfsvergunning verkregen worden. U gevraagd hoe u dit wist, stelde u dat iedereen dit weet (zie CGVS 13/1/2017 p. 7). U hier nogmaals naar gevraagd tijdens het tweede gehoor beweerde u plots dat u hiervoor persoonlijk bent langsgegaan bij de dienst immigratie en paspoorten en u ging informeren bij een ambtenaar (zie CGVS 23/2/2017 p. 14). Uw ongerijmde verklaringen zijn toch ook opmerkelijk en doen bijkomend twifelen aan uw beweringen inzake de verschillende vergeefse pogingen die u zou ondernomen hebben om een verblijfsvergunning te verkrijgen in Dubai. Tot slot haalde u op het einde van het gehoor, en dit nadat u er meermaals op werd gewezen dat het onder bepaalde voorwaarden wel mogelijk is om in Dubai om op basis van uw huwelijk, i.c. een huwelijk met iemand die niet de nationaliteit doch wel een verblijfsvergunning heeft, een verblijfsvergunning te verkrijgen - zie "COI Focus, Emirats Arabes Unis, Statut des Palestiniens", d.d. 13/4/2016, bijgevoegd in de blauwe map) én u meerdere vragen werden gesteld over de verblijfsvergunning van uw echtgenote, haar actuele financiële situatie en de manier waarop zij er thans in slaagt in haar onderhoud, en dat van de 6 kinderen die ze actueel ten laste heeft, te voorzien, plots aan dat u op het punt staat om te scheiden van uw echtgenote (zie CGVS 23/2/2017 p. 17). Niet alleen betreft dit een loutere bewering, het is opmerkelijk dat u hiervan voordien nimmer enige melding heeft gemaakt. Pas wanneer u werd gewezen op het feit dat het wel degelijk mogelijk is onder bepaalde voorwaarden om op basis van een huwelijk een verblijfsvergunning te krijgen, kwam u hiermee plots op de proppen. Dit is niet ernstig.

U werd op het einde van het tweede gehoor nog eens uitdrukkelijk gewezen op het feit dat geen geloof worden gehecht aan uw beweringen dat het onmogelijk is om stukken voor te leggen betreffende de pogingen die u ondernam een verblijfsvergunning te krijgen en de weigeren die u telkens kreeg én u werd nogmaals aangemaand toch nog documenten voor te leggen (zie CGVS 23/2/2017 p. 12 ev). Ondanks het herhaaldelijk aandringen de gevraagde stukken voor te leggen, en dit zowel tijdens de gehoren op het CGVS als ter zitting bij de RvV, heeft u tot op heden geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs voorgelegd die uw beweringen aangaande de omstandigheden van uw verblijf in Dubai kunnen staven. De dag na uw tweede gehoor voegde u, via uw advocaat, nog een schrijven toe aan uw dossier waarin u zonder meer aanhaalt dat u niet in de mogelijkheid bent de gevraagde documenten

voor te leggen en dit om dezelfde redenen die u tijdens het gehoor reeds aanhaalde. Dit getuigt geenszins van een doorgedreven inspanning van uw kant om alsnog enig stavingsstuk te verkrijgen.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen moet worden vastgesteld dat u tot op heden geen duidelijkheid schept over de omstandigheden van uw verblijf in Dubai, uw eventuele verblijfsstatus ginds dan wel de redenen waarom u deze status zou verloren hebben en / of niet langer kan verlengen.

Zulks is evenwel van belang daar het voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming essentieel is dat bij voorbaat bepaald wordt in welk land de asielzoeker, in het geval van een staatloze, vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Het is immers dit land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u van Palestijnse origine bent en vroeger uw gewone verblijfplaats in de Gazastrook had. Het is evenwel een feit van algemeen bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet in voorkomend geval dan ook getoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een asielzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op ernstige schade loopt in een land waar hij voor zijn komst naar België gewoonlijk verbleven heeft en er geen redenen voorhanden zijn dat hij daarheen niet kan terugkeren.

U dient bijgevolg duidelijkheid te verschaffen over de omstandigheden van uw verblijf in Dubai en uw eventuele verblijfsstatus ginds, daar dit onontbeerlijk is om uit te sluiten dat u ingevolge uw verblijf in Dubai, en dit voor de indiening van uw asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar duurzame banden ontwikkeld heeft, dan wel er zich op een zodanige wijze feitelijk gevestigd heeft dat dit land als uw land van gewoonlijk verblijf moet bestempeld worden. In voorkomend geval dient u immers aan te tonen dat u aldaar een gegronde vrees voor vervolging heeft, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt.

Zelfs indien Dubai niet kan beschouwd worden als uw land van gewoonlijk verblijf, dient u alsnog duidelijkheid te verschaffen over uw (verblijfs-)situatie aldaar. Immers, zoals aangestipt door de Raad in hogergenoemd annulatiearrest, is er in overeenstemming met artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet desgevallend geen behoefte aan internationale bescherming indien u reeds in een eerste land van asiel – in casu de Verenigde Arabische Emiraten – reële bescherming zou genieten, tenzij u elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat u zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die u reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat u niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Uit voorgaande blijkt evenwel genoegzaam dat u géénszins tegemoet komt aan de bewijslast en medewerkingsplicht die te dezen in beginsel bij u berusten, evenals dat u het door uw eigen toedoen onmogelijk maakt voor de Commissaris-generaal om een duidelijk zicht te krijgen op uw reële verblijfssituatie en uw eventuele nood aan internationale bescherming.

Door in dit verband herhaaldelijk en doelbewust incorrecte of misleidende gegevens te verstrekken, in weerwil van de diverse gelegenheden die u te dezen geboden worden ten belope van uw procedure voor het CGVS en de RvV, maakt u zulk een nood aan bescherming a fortiori geenszins aannemelijk.

De kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw echtgenote wijzigt hier niets aan. Dit stuk bevestigt enkel haar persoonsgegevens. Deze staan niet ter discussie maar spreken zich op geen enkele manier uit over u en uw eventuele verblijfsstatus in Dubai. De overige documenten werden hierboven reeds besproken."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om het geheel van deze pertinente vaststellingen en overwegingen te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers niet verder dan het louter volharden in zijn bewering dat het voor hem onmogelijk is om op reguliere wijze in Dubai te kunnen verblijven, de stelling dat hij daar immers meerdere bevelen heeft gekregen om het grondgebied te verlaten en de bewering dat zijn huwelijksproblemen aan de basis liggen van deze bevelen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er dan ook niet in slaagt de appreciatie om te buigen dat hij tot op heden geen duidelijkheid schept over de omstandigheden van zijn verblijf in Dubai, zijn eventuele verblijfsstatus ginds dan wel de redenen waarom hij deze status zou verloren hebben en/of niet langer kan verlengen, en dat hij het aldus door zijn eigen toedoen onmogelijk maakt om een duidelijk zicht te krijgen op zijn reële verblijfssituatie en zijn eventuele nood aan internationale bescherming. Dienvolgens kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet anders dan besluiten dat verzoeker zulk een nood aan bescherming geenszins aannemelijk maakt. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het, indien huwelijksproblemen werkelijk aan de basis zouden liggen van de bevelen om het

grondgebied te verlaten zoals verzoeker thans plots beweert, ten eerste opmerkelijk moet worden geacht dat zijn echtgenote zich nog de moeite zou hebben getroost om in Dubai een beroepsprocedure inzake zijn verblijfsvergunning op te starten.

2.7. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden benadrukt dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker na het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 15 februari 2017 opnieuw door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Waar verzoeker voorts artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden acht, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het KB van 11 juli 2003 gewijzigd werd door het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2010. Het nieuwe artikel 27 heeft dezelfde strekking en luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In zoverre verzoeker nog laat gelden dat het verbod van willekeur betekent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit, wijst de Raad erop dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een

afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS